

MÒNICA PLANES

L'objectualització del paisatge

05 > 22 setembre 2017

Inauguració: dimarts 5 setembre, 17:30 h.

àngels barcelona presenta **L'objectualització del paisatge**, un projecte de Mònica Planes dintre de la programació d'Artnou. L'autora s'apropia de l'espai quotidià que habita a través de la creació d'objectes que ens traslladen als racons de la memòria que graviten entre la familiaritat domèstica i la llibertat imaginativa i sensorial conferida pels jocs de la infància.

Els hàbits són la conseqüència de l'habitar en forma d'un comportament que ens defineix; són la inscripció tant física com mental dels espais en el quals transcorre la nostra vida quotidiana com a conseqüència de la repetició del dia a dia. Però aquests espais quotidians -que tenen una forta influència sobre les nostres identitats- no els hem construït nosaltres, de manera que no tenim cap control sobre allò que determina qui som.

Per tal d'apropiar-se d'aquest espai, Planes fa objectes que expliquen l'experiència d'habitar-los. Si narrar consisteix en ordenar una vivència en un temps lineal, i contèner-la en un principi i un final, amb aquests objectes es construeix una explicació però no pas una narració. Es crea un ordre però a través d'una disposició espacial, no pas temporal. Per tant, no es tracta d'un procés de narració sinó d'*objectualització* del paisatge, és a dir, de síntesi de l'experiència de l'entorn en un o diversos objectes. Aquests nous artefactes són, doncs, espai comprimit i impliquen un retorn a una experiència muda.

Amb *L'objectualització del paisatge* Mònica Planes cosifica les vistes de diferents entorns en objectes que remetent al món de les joguines per tal de poder reaprendre la relació automatitzada, i integrada en forma d'hàbits, que establim amb allò que ens envolta. D'aquesta manera la fragmentació de formes definides, que sorgeix a partir de l'utilització de peces que poden ser muntades i desmuntades, fa que neixi una nova relació depurada i alliberada d'aquelles estructures predeterminades que condicionen la manera d'habitar aquests entorns quotidians.

L'educació tradicional es basa en explicacions narrades sobre documents bidimensionals -paper, pissarres o pantalles. Però la primera forma d'aprenentatge es relaciona amb la joguina, amb l'objecte. Les joguines ensenyen a l'infant com funciona el món i ell, a través de l'objecte-joguina l'imita repetidament fins a desenvolupar hàbits, integrant-lo, interioritzant-lo, assumint-lo. Com explica Yi Fu Tuan a *Topofilia* (2007), assaig que ofereix una mirada comparativa amb tots els vincles afectius de l'ésser humà "amb el seu entorn material, a partir de moure's, tocar i manipular, l'infant assimila la realitat dels objectes i descobreix l'estructura de l'espai"⁽¹⁾.

Així doncs, els objectes creats per aquesta exposició, com ho fan les joguines, cerquen establir contacte per tal de tornar a aquest estat inicial d'aprenentatge com una manera de desaprendre o reaprendre allò que ens és massa familiar.

⁽¹⁾ Yi Fu Tuan, *Topofilia. Un estudio sobre percepciones, actitudes y valores medioambientales*. (2007) Ed. Melusina, Santa Cruz de Tenerife. p. 24

OBRES

Mòbil (Vistes des del tren) (2017) és un mòbil format a partir de descomposar el paisatge vist des del tren en cinc objectes. La forma de cada un dels objectes ve determinada per l'acció que realitza un material vist a través de la finestra en relació al territori. El ferro travessa, el ciment aixafa, la pedra cobreix, el plàstic s'immisceix, la fusta emmarca...

Jardí (Apropiació en forma de peluix) (2017) és un peluix de llana amb la forma del jardí que es veia a través de la finestra del meu apartament. El jardí era inaccessible tant des de l'interior de l'edifici com des de l'exterior. Per tal d'apropiar-me de l'espai, el vaig convertir en un peluix amb el qual em podia relacionar físicament, al que podia abraçar. El coixí agafa el paper d'objecte transicional entre jo i l'espai.

Jardí (Vistes des de la finestra) (2017) és un puzzle format per 21 peces massisses de resina transparent de diferents formes i colors. Aquestes peces encaixades formen un paral·lelepípede en el que cada cara correspon a una de les vistes del mateix jardí inaccessible vist a través de les quatre finestres de l'apartament. Aquestes peces posen de manifest la impossibilitat de construir una visió completa de l'espai a través de les finestres.

Col·lecció de jardins (2017) és un conjunt de recipients de ciment amb rodes que, com si fossin taulells d'un joc, he omplert amb construccions que remetent a diferents llocs. He convertit aquells espais que "em tenen" en objectes que es poden tenir a partir d'utilitzar el material que tenia a l'abast com un joc de construcció.

BIO

Mònica Planes (Barcelona, 1992) Investiga una nova forma de relació amb l'espai quotidià alliberada i depurada d'aquelles estructures predeterminades que condicionen la nostra manera de habitar-lo creant objectes que expliquen l'experiència dels espais que habita. Per a ella objectualitzar, tal com sintetitzar i comprimir l'experiència de l'entorn, en un o diversos objectes, es converteix en un passatge indispensable, que a partir del seu treball fa que es pugui retornar a l'estat original de l'infantesa.

Planes va cursar el Màster en Producció i Recerca Artística (2014-2016) i es va graduar en Belles Arts per la Universitat de Barcelona (2014). Durant els últims anys ha obtingut la Beca Han Nefkens / UB 2016, la beca d'escultura de la Fundació Felícia Fuster 2016 i la beca de la Fundació Guasch Coranty 2017. En acabar el màster, va realitzar una residència a Montrouge (París) en el context del programa Jeune Création Européenne i actualment és resident a Fabra i Coats (Barcelona) amb la beca SAC-FIC 2017.

Aquest mateix any ha exposat individualment a la Fundació Suñol de Barcelona amb el projecte "ACTE 38: Mònica Planes. Nivell zero".